

Από Χ

Μέρα παρά μέρα

Ένας άνθρωπος

έφυγε...

Τόσο μετριέται ή ζωή ενός ανθρώπου; Και μέ τί μέτρα; Μέ τὰ χρόνια πού έζησε; Μέ τήν επιτυχημένη του σταδιοδρομία; Ή απλώς και μόνο μέ τò αντίκρουσμα τής ύπαρξής του απέναντι στους άλλους ανθρώπους;

Πρίν λίγες μέρες πέθανε ένας άνθρωπος. Ένας απλός άνθρωπος τού λαού, χωρίς ιδιαίτερη μόρφωση, χωρίς τίποτα τò εξαιρετικό πού νά τόν κάνει νά ξεχωρίζει από τούς άλλους ανθρώπους. Δέν τόν είχαμε γνωρίσει προσωπικά, ώστόσο ή φήμη του είχε ολοκληρώσει μέσα μας μιὰ παρουσία όλο τιμιότητα, ανθρωπιά, ευγένεια.

Ή πρώτη και τελευταία έπαφή μαζί του, μιὰ επιστολή πού μάς είχε στείλει. Έπρόκειτο για ένα σημείωμα ή κάτι τέτιο, πού είχε δημοσιευθεί στην έφημερίδα όλο παράπωνα για τή θέση τής Κυπρίας γυναίκας, πού βασανίζεται σωματικά και ψυχικά λόγω τών προκαταλήψεων κλπ.

«Δέν είναι ακριβώς έτσι τὰ πράγματα, μάς έλεγε στην επιστολή. Υπάρχουν κι' άντρες στον τόπο μας πού αγαπούν και σέβονται τή γυναίκα τους, πού τήν προσέχουν σαν τὰ μάτια τους».

Τόσο ήταν τò ευχάριστο ξάφνιασμά μας, από κείνη τήν επιστολή, πού θελήσαμε νά γνωρίσουμε τόν αποστολέα. Και τότε μάθαμε ποιός ήταν ό Σοφοκλής Δημητρίου. Τò μάθαμε από τὰ παιδιά του, από τούς ανθρώπους πού τόν γνώριζαν (ό ίδιος έμενε στη μακρινή Πόλη Χρυσούς).

«Τέτιους ανθρώπους δέν συναντάς συχνά, μάς έλεγε κάποιος φίλος του. Είναι σωστό μάλαμα».

«Ή μάνα μας ήταν πάντα κι' είναι βασίλισσα κοντά του, μάς είπαν τὰ παιδιά του».

«Αγωνιστής μέ τή βαθεία και τή σωστή έννοια, για τὰ δίκαια τού λαού του, μάς είπαν άνθρωποι πού δούλεψαν μαζί του».

Χαρήκαμε τότε, για λίγο, τήν περηφάνεια τού νά υπάρχουν ανάμεσα μας τέτιοι ολοκληρωμένοι άνθρωποι, κι' ύστερα ξεχάσαμε τò ζήτημα, ή μάλλον άλλα, πιό επείγοντα τò παράμερισαν.

Και προχθές, όταν ακούσαμε τò θάνατο του, δακρύσαμε, μαζί μέ τὰ παιδιά του, μέ τούς φίλους του, μέ τούς ανθρώπους πού τόν αγάπησαν. Γιατί μ' αυτόν τόν θάνατο ολοκληρώθηκε μέσα μας μιὰ ολοζώντανη παρουσία κάποιου πού δέν γνωρίσαμε ποτέ.

«Ήταν καρδιακός, έπειδη όμως ήταν κι' ή γυναίκα του άρρωστη, δέν τής τò είπε ποτέ. Έπαρνε χάπια κρυφά...»

«Δέν ήθελε νά γίνει βάρος στα παιδιά του, δέν ήθελε ούτε καν νά τὰ κάνει ν' άνησυχούν για αυτόν...».

«Ένοιωθε τήν ανάγκη νά πάει στο γιατρό, ήθελε όμως πρώτα νά τελειώσει ό έρανος. Τò θεωρούσε πιό επείγον...»

Ένας απλός άνθρωπος έσβησε. Πόσο μετριέται στ' αλήθεια ή ζωή του;

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ